

Úvod

Narodila jsem se v Praze a spolu s bratrem vyrůstala v intelektuální a kulturní rodině porevolučního emigranta z Ruska a vídeňské Češky.

Od dětství velmi ráda čtu.

Po studiu filologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy jsem si udělala doktorát z literatury.

Za komunismu jsem emigrovala a dvaadváct let žiji v cizině, ve Francii a v Kanadě. Také jsem hodně cestovala.

Živím se již dlouhá léta jako oficiální tlumočnice a překladatelka češtiny, angličtiny, francouzštiny, španělštiny a ruštiny.

Mám syna, narozeného v Montrealu, kterého jsem po rozvodu odmla vychovávala zcela sama. Jsem hrdá na to, že kromě perfektní angličtiny a francouzštiny mluví i velmi dobře česky, ačkoliv v České republice nikdy nežil. Vystudoval dva univerzitní obory a nyní pracuje daleko, v Zemi vycházejícího slunce. Stýská se mi.

Společnost mi ale často dělají imaginární postavy, někdy podivné a pohybující se v různých, i zvláštních prostředích. Žijí si svým vlastním životem, mých občasných rad nedbají, a hlavně mě nenechají na pokoji, dokud vše nesepišu.

Představuji vám je v této knize...

Olga Ajvazová

Ukázky z knihy Olgy Ajvazové „Podivné příběhy“

HALLOWEEN

Olivia chtěla pokračovat v chůzi, ale mohutný kostlivec stál před ní.

„Nevím, proč se mě každý tak bojí,“ filozofoval.

„Zřejmě je podnapilý,“ napadlo Olivii, ale přistoupila na jeho hru.

„Asi proto, že se nikomu nechce umřít,“ odpověděla.

„Proč? To chtějí být jako ta postava ve hře od Čárlz Kejpik?“ rozumoval.

„Smrťák intelektuál,“ pomyslela si ironicky Olivia.

„Myslíte Věc Makropulos? To napsal Karel Čapek. A vidíte, umřel chudák na zápal plic v osmačtyřiceti letech,“ vysvětlila.

Tento středoevropský spisovatel byl jedním z oblíbenců jejího otce, a proto ho i ona od dětství znala.

„Jo, tu. Jak ta ženská dostane od táty alchymisty tajnou formuli, s pomocí které nikdy nezemře, a navíc zůstane mladá a pěkná, a nakonec ten návod zničí, protože už nechce dál žít. To vám nic neříká?“

TELEVIZOR 3D

Za chvíli jsem ucítila kouř z cigarety. Naštvala jsem se a pomyslela si, že zase někdo ze sousedů přes zákaz kouří na chodbě po cestě k výtahu nebo od něj.

Vtom jsem najednou uviděla vedle obrazovky stát opáleného a fešáckého Caryho Granta v prudce elegantním obleku s cigaretou v ruce, v životní velikosti! A já v natáčkách, modré pleťové masce, brýlích a starém županu!

Usmál se na mne a zmizel.

ROK 2084

„Je mi zima, hrozná zima.“

„Dědo, my už jsme ale dávno vyčerpali příděl elektriny i paliva na tenhle měsíc.“

„Promiň, chlapče, mám asi stařeckou sklerózu. Na chvílku jsem zapomněl na příděl, elektrickou energii z větrníků a panelů, biopaliva, a tak. Zřejmě jsem se v představách octl v dávných časech před VSU.“

„Dědečku, ty přece víš, že já jsem se narodil za Velké světové unie. Nedovedu si představit, jak všechno vypadalo předtím. Nikdy jsi nechtěl o tom se mnou mluvit. Ani o mých rodičích...“

BÍLÝ A ČERNÝ PORTRÉT

Když jsem se jednou procházel po zahradě sanatoria a hledal objekty na malování, objevil jsem bílou dívku, jak jsem jí začal říkat. Seděla s ošetřovatelkou pod stromem, byla oblečena do bílých nemocničních šatů, a vlasy měla úplně bílé, i když jí nemohlo být více než dvacet let. V obličejí měla nepřítomný, ale blažený výraz. Vypadala zcela nadzemsky, já nevím, jak bych to popsals... Říkal jsem vám přece, že vyprávět neumím...

Tak jsem se rozhodl ji namalovat... Jaký byl můj šok, když se mi to naprosto nedařilo, i přes několik pokusů. Prostě nebylo možné zachytit její podobu na plátno. A to jsem nebyl žádný začátečník, ale zkušený malíř portrétista.

ZAHRADA

„Jsem Samuel Clemens,“ představí se.

„Mark Twain!“ vydechnu údivem a nadšením. „Jeden z mých nejmilovanějších spisovatelů! Ale...“

„Neptejte se,“ přeruší mě, „na tom nezáleží,“ a opět vykročí.

„Neodcházejte ještě,“ prosím ho. „Chtěla bych vám poděkovat za mnoho šťastných hodin strávených s Tomem Sawyerem, Huckem Finnem, Yankeem z Connecticutu na dvoře krále Artuše, s princem a chudásem i mnoha dalšími...“

* * * * *

ZPOVĚĎ

Moje jediné dítě, má vroucně milovaná dcera, zemřela podruhé.

Příšerná bolest a zármutek mě stravují a ubíjejí. Je možné, že zesílím nebo umřu hořem, nebo si sama sáhnu na život, který už pro mne nemá žádný smysl. Tíží mě však velké tajemství, které zde chci vyjevit, pokud ještě mohu...

* * * * *

CESTA DO KAHNAWAKE

„Víte toho o nás hodně,“ říká John.

„O vás?“ opáčím.

„Jsem napůl Mohawk, po matce. Otec byl anglofonní Kanadán.“

Podívám se na něj překvapeně. Je ode mne pootočen, aby mě neobtěžoval kouřící dýmkou. Opravdu, má orlí nos, nějak jsem si toho předtím nevšimla.

Opřu se o mohutný strom.

„Mimochodem, opíráte se o mou indiánskou babičku. Její duch dlí právě v tomto stromě.“

NEOČEKÁVANÉ DOBRODRUŽSTVÍ

Svěří mě pak malému robotovi s velkou hlavou, který se o mě postará. Je velmi dobře vychován, pardon, naprogramován, zdvořile se mnou rozmlouvá hlasem umělé inteligence a pečlivě se stará o to, abych při záchranné cestě nedošla k úhoně. Musí být vysoko v hierarchii služebnictva či obyvatel zámku, protože lehce zvládá všechny překážky, každá ho poslechne a uhe nám z cesty. Což je dobře, už bych asi neměla sílu, energii a vynalézavost dále pokračovat v bojích.

Složitou cestou labyrintem mě doprovodí na střechu zámku. Tam čeká maličké letadlo ve formě veliké vážky se stříbřitě-zelenými křídly.

Robůtek mi podává onu cennou nádobu s ještě cennější masťou, s úklonem se se mnou loučí a odchází.

* * * * *

NAROZENINOVÁ NOC

„My nejsme z vaší, jak to nazýváte, galaxie. Jsme z mnohem vzdálenějších končin vesmíru, o kterých nemáte ponětí, vaše nedokonalé přístroje totiž nemohou zaznamenat nic, co se nachází po určité vzdálenosti.“

„Ale jak můžete cestovat tak hrozně daleko, copak nezemřete?“

„My neznáme vaši smrt. Jsme energie, která neumírá, jen se může změnit či převtělit, ale nezmezí, je nezničitelná.“

„Takové jsou všechny bytosti?“

„Ne, ve vesmíru se nacházejí nejrozmanitější formy života na nejrozličnějších místech. Jsou tak roztočivé, že bychom mohli o nich vyprávět dlouho...“